

38. Forslag til lov om bygningsfredning. Minister for kulturelle anliggender *Sølvhøj*. [A. sp. 561].

Skriftlig fremsættelse $\frac{9}{12}$ (F. sp. 1414). 1. beh. $\frac{21}{1}$ (F. sp. 1979). Partiernes ordførere: Andreas Hansen, Per Møller, Knud Østergaard, Svend Haugaard, Poul Dam og Anne Feldt-Rasmussen. Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Andreas Hansen, Boye Hansen [formand], Thomas Have, Chr. Hougaard (fra $\frac{2}{2}$ Lund Jensen), Waldemar Laursen, Orla Møller, Carl Nielsen, Børge Schmidt, Per Møller [næstformand], Jens Chr. Christensen, Ib Thyregod, Westerby (fra $\frac{31}{3}$ Finn Poulsen), Hanne Budtz, Lembourn, Knud Østergaard, Svend Haugaard og Poul Dam). Beretning (B. sp. 1043) afgivet $\frac{1}{6}$.

Ved lovforslaget tilsigtedes dels en omredaktion og ajourføring af den gældende lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning, dels en øget beskyttelse af de i klasse B fredede bygningers facader m. v.; endelig søgtes der gennem oprettelsen af en „Statens bygningsfredningsfond“ skabt et sådant økonomisk grundlag for bygningsfredningsarbejdet, at det kunne blive muligt for Det særlige Bygningssyn at hindre nedrivning af i alt fald de klart bevaringsværdige fredede bygninger ved overtagelse af ejendommen, jfr. bestemmelsen i den gældende lovs § 5 og nærværende lovforslags § 12. En sådan ejendomsovertagelse forudsattes dog i almindelighed efterfulgt af videresalg til nye ejere, eventuelt efter fornøden sagkyndig istandsættelse af bygningen og efter tinglysning af en bevaringsservitut.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *ministeren for kulturelle anliggender* bl. a.:

„Ved administrationen af loven er *fredninger i klasse A kun gennemført i sparsomt omfang*, og disse fredninger tør siges at nyde megen respekt fra alle sider. Hvad fredning i klasse B angår, forholder det sig noget anderledes. Ønskes et fredet hus, hvad enten det er fredet i klasse A eller B, nedrevet, kan bevaring sikres, hvis det offentlige erhverver ejendommen, men *fredningsmyndighederne kan ikke hindre, at B-fredede huse ombygges og vanrøgtes*, og følgen er, at en ejer, om han vil, kan bringe B-fredede huse i en sådan forfatning, at en erhvervelse med bevaring og istandsættelse for øje i praksis bliver uigennemførlig. Reelt er B-fredningen således kun et svagt værn.

I dag, hvor presset mod smukke ældre bygningsværker — beliggende som de ofte er det i centrum af vore gamle byer — er meget